

[Aksel Larsen.]

Med disse ord skal jeg tilsige mit partis velvilje ved lovforslagets videre behandling.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Jeg takker alle ordførerne for den forståelse for lovforslagets betydning, som er kommet til udtryk, og for den velvilje, som alle ordførere har givet til kende med hensyn til at støtte dansk videnskab og forskning.

Det er det ærede medlem hr. Hvidberg, der har tilrettelagt grundlaget for denne lovgivning, som har vist sig at være særdeles nyttig og betydningsfuld, og som i samarbejde med de fonds, der allerede eksisterede, indtil nu har kunnet give et rimeligt grundlag for det videnskabelige arbejde. Men det er klart, at opgaverne bliver flere og større, og at man må se i øjnene, at der kan blive brug for at øge disse bevilninger, efterhånden som opgaverne melder sig. Det er jeg også nogenlunde sikker på at fondets bestyrelse vil være opmærksom på, således at den, såfremt den skønner, at der vil være brug for flere midler, henvender sig, når der er bestemte opgaver, som den mener bør løses. Det er et fornuftigt og realitetsbetonet grundlag at arbejde på.

Jeg takker det ærede medlem hr. Martin for hans meget varme anbefaling af lovforslaget. Jeg skal ikke misbruge denne velvilje ved at udvide kravene ved denne lejlighed. Jeg vil egentlig kun henstille, at det ærede medlems varme, som vanskeligt kan rummes inden for dette forholdsvis beskedne lovforslag, overføres til andre områder, som jeg har at arbejde med her i tinget. Det ville jeg sætte meget stor pris på. Der kan formentlig om ikke så lang tid blive brug for noget af al den varme, det ærede medlem viser her, men jeg takker det ærede medlem for den tilslutning, som blev givet til det foreliggende lovforslag.

Jeg ved ikke, om fondets bestyrelsesmedlemmer er sjællændere alle sammen, men jeg ville ikke anse det for nogen diskvalifikation, hvis de var det. Det er muligt, at der er noget sjællandsk over forslaget, at det er realitetsbetonet, og det må jeg anse for at være en fordel, også når man drøfter disse ting. Når jeg skulle henvende mig til folketinget med anmodning om at få

yderligere midler til rådighed til dette formål, ville jeg helst gøre det på et realitetsbetonet grundlag, og hvis det er det, det ærede medlem mener med, at det har et vist sjællandsk præg, tager jeg det til indtægt og efterretning. Det er i øvrigt også udgangspunktet for andre forslag, jeg møder med her i tinget, og jeg håber, at det ærede medlem vil bedømme dem ud fra de samme velvillige sjællandske synspunkter.

Der er rejst spørgsmål om udvalgsbehandling, og jeg vil naturligvis gerne støtte forslaget herom. Også jeg er af den opfattelse, at det måske kunne være nyttigt, om vi i det pågældende udvalg mødtes med fondets bestyrelse, eller i hvert fald med repræsentanter for den, og fik en almindelig drøftelse af de opgaver, der foreligger, og om det arbejde, der er udført.

Jeg takker i øvrigt for den velvillige tilslutning fra alle sider.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Kolbjørn: Da der er fremsat ønske om udvalgsbehandling, foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om optagelse af et statspræmieobligationslån.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1189; fremsættelsen i tidenden sp. 2429).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Carl Petersen: Blandt de foranstaltninger, det i årene efter krigen har været nødvendigt at gennemføre for at stimulere den opsparring, der er en forudsætning for en sund økonomi, kan man vist godt sige, at loven af 1948 om optagelse af et statspræmieobligationslån forekommer befolkningen at

[Carl Petersen.]

være en af de lempeligste former, hvorunder man kan gøre dette, fordi det var en frivillig foranstaltning.

I juni måned i år forfalder dette lån til udbetaling, og dermed rejser sig selvfølgelig det spørgsmål, om den økonomiske situation nu er af en sådan karakter, at det vil være forsvarligt at øge befolkningens købekraft med de ca. 100 mill. kr., det drejer sig om. Den højtærede finansminister har ikke anset dette for forsvarligt, og jeg er enig med ministeren i hans standpunkt, for selv om der i den senere tid har været en mærkbar tendens til stabilisering af landets økonomiske tilstand, er alle vel enige om, at det endnu er alt for tidligt at slække på de foranstaltninger, der har været medvirkende til opnåelse af denne stabilitet.

Jeg tror også, den højtærede minister har ret, når han i sin fremsættelsestale anfører, at disse obligationer med deres halvårlige præmieudtrækning er gået ind i befolkningens bevidsthed som noget bestandigt, og at der derfor ikke hos befolkningen vil være noget ønske om, at denne form for opsparing skal ophøre. Der må imidlertid ved en forlængelse af loven i den foreslåede form selvfølgelig åbnes adgang for dem, der ikke ønsker at fortsætte, til at få deres obligationer indløst som foreskrevet i loven af 1948. Dette er da også sket ved lovforslagets bestemmelse i § 3. Lige så selvfølgelig er bestemmelsen i § 4, hvori det hedder, at de obligationer, der inden den 20. juni 1968 måtte blive indløst, bemyndiges finansministeren til at afhænde til dagskurs for stadig at kunne have den samme obligationsmasse, som der regnes med, nemlig 100 mill. kr.

Mit parti finder det rigtigt, at de 100 mill. kr., der er tale om, fortsat bindes for en 10 års periode, og at det som foreslået gøres ved at forlænge gyldighedstiden for de eksisterende obligationer.

Jeg anbefaler lovforslaget til hurtig behandling.

Damsgaard: Da loven om et statspræmieobligationslån blev vedtaget i rigsdagen i 1948, var der tale om en nydannelse, idet det, så vidt jeg da ved, var første gang, den danske stat gennemførte en låneoperation under disse former, et præmie-

lotteri, som det jo i virkeligheden er, hvor hver obligation er en lodseddel, og hvor udtrækningschancerne fordeler renten. Medens rentebeløbet i 1948 vel må siges at have været ret højt, gælder dette imidlertid ikke i dag. Ved at imødekomme den højtærede ministers ønske om en forlængelse af præmieobligationslånet giver man — det er vi i hvert fald helt klar over — staten et billigt lån. Med en halvårlig udlodning af 13/4 mill. kr. vil det sige, at det beløb, der svarer til rentebeløbet, bliver 3 1/2 mill. kr., og med det fulde lånebeløb på 100 mill. kr. vil det sige, at staten får et 10-årigt lån til 3 1/2 pct. p. a., hvad der vist i dag — måske i modsætning til 1948 — må siges at være et meget billigt lån. Dertil kommer, at staten som afgift tager 15 pct. af de 3 1/2 mill. kr. årlig, der udloddes.

Mere specielle spørgsmål skal jeg ikke komme ind på. Der kunne måske være grund til at henvise lovforslaget til en kortvarig drøftelse i et udvalg, og jeg mener, at det bør være i finansudvalget; det var det for 10 år siden, da det oprindelige lovforslag blev behandlet.

Man kan jo nok have visse betænkeligheder, og man kan knytte disse betænkeligheder sammen med andre lånetransaktioner, som regeringen har foretaget, bl. a. tvangslånet, og man kunne i den forbindelse drøfte, om det er nødvendigt at indkræve den tilbageværende del af det såkaldte tvangslån, ligesom man kunne drøfte denne regerings meget store pengeforbrug.

Jeg skal ikke, som man gjorde ved behandlingen af lovforslaget i 1948, tale om, at staten havde forladt dydens vej — det var nu afdøde folketingsmand Himmelstrup, der sagde sådan — ved at gå fra rentebetaling til at lokke publikum med lotterichancer. Det skal jeg slet ikke gøre. Staten har jo senere — og særlig i den seneste tid under den nuværende regering — gjort sådanne skridt til siden, om jeg må sige det sådan, fra det traditionelle på statslånsområdet, at et forslag som dette ikke mere virker chokerende. Det erfaringsmateriale, vi har fra de forløbne 10 år, er, så vidt jeg skønner, af en sådan art, at vi godt kan være med til at forlænge det 100 mill. kr.s statspræmieobligationslån for en ny 10-årig periode. Hvis man går imod lovforslaget, er det jo ikke sådan,

[Damgaard.]

at den højtærede finansminister skal komme til tinget og bede om tilslutning til udskrivning af 100 mill. kr. i nye skatter — nye skatter er der ingen der ønsker; jeg gør det da slet ikke — og jeg har forstået, at det heller ikke er meningen. Den højtærede finansminister kan tage de 100 mill. kr. fra den særlige konto i nationalbanken; men også den form kan være betænkelig nok.

I lovforslaget står der, så vidt jeg kan læse det, intet om, at lånets provenu fortsat skal være bundet på en særlig konto i nationalbanken. Derfor vil jeg spørge den højtærede finansminister, om det er meningen, at disse 100 mill. kr. ikke mere skal være bundet i nationalbanken. Og hvis vi vedtager lovforslaget, sådan som det foreligger, kan den højtærede finansminister så overføre de 100 mill. kr. til foliokontoen i nationalbanken, som finansministeren kan trække på? Det spørgsmål vil jeg gerne have klaret, for hvis finansministeren kan det, bliver sagen en ganske anden og mere betænkelig for os.

Den begrundelse, som blev givet for optagelsen af 1948-lånet, kan vist ikke siges at være helt dækkende nu i 1958: at begrænse pengeregigheden og stimulere opsparingslysten. Hvad pengeregigheden angår, er det ikke mit indtryk, at den er særlig fremherskende i de landbokredse, hvor jeg færdes til daglig, tværtimod. Derimod kan der nok, også i dag, være grund til at fremme opsparingslysten hos dem, der har noget at spare op af. Om det foreliggende lovforslag så er det rigtige middel hertil, kan altid diskuteres. Forslaget har i alt fald den særlige fordel, at det går i bredden; alle kan komme med ved købet af disse 50 kroners obligationer. Det er efter min mening en god idé og har jo også været med til at gøre lånet populært.

Jeg skal i øvrigt ikke gå ind på enkeltheder; loven er jo prøvet i praksis, og den højtærede finansminister kan eventuelt i finansudvalget give os visse oplysninger om finansministeriets praktiske erfaringer om lånet i de forløbne 10 år. Jeg kan på venstres vegne anbefale lovforslaget til velvillig behandling under forudsætning af, at lånebeløbet stadig bliver bundet på den særlige konto i nationalbanken.

Poul Claussen: Præmieobligationslånet af 1948 forfalder, som skrevet står, den 20. juni og vil derfor i princippet være at tilbagebetale af staten, hvis der ikke foretages andet. Ved fremsættelsen af forlængelsesforslaget bemærkede den højtærede finansminister med noget, synes jeg, der lignede tilfredshed, at denne form for lån havde opnået betydelig popularitet. Dette udtryk er måske berettiget og i så fald forårsaget af, at den spillementalitet, som kendetegner visse mennesker i vort lille land, er afgørende; det er de mennesker, der med forventning ser hen til de halvårige roulet-spil om et ganske beskedent rentebeløb på 3½ pct. pro anno, som dette lån jo er behæftet med og også skal være det fremefter ifølge lovforslaget. Jeg indrømmer, at hvis det er en statsopgave at stimulere folkets spilletrang, er det en meget billig måde for staten at gøre det på; og jeg går ud fra, at den højtærede finansministers bemærkning, at gevinstudtrækning af mange betragtes som en fast institution i lighed med klasselotteriets, i disse kredse betragtes som et løfte om, at det, så vidt det står til den højtærede finansminister, skal blive bestående et godt stykke ud i fremtiden.

Der hører ikke megen regnekunst til at finde ud af, at den gevinstchance, man har i dette statslotteri, rent ud sagt er forsvindende lille. Hvor man i klasselotteriet kan tale om procenter for chance, må man her ned til promillerne og endda ned i en særdeles beskeden størrelsesorden. Derimod er der i en anden henseende, nemlig for kollektørerne, muligheder, om jeg så må udtrykke mig; her er chancerne betydelig større i præmieobligationslotteriet. Jeg tænker på de store annoncer, der før hver trækning fremkommer i dagspressen, og hvori private långivere tilbyder at udleje gevinstchancen på en præmieobligation formedelst 5 kr. Det er et rentefakast på ca. 20 pct. p. a. af den investerede kapital mod afgivelse af en efter min mening fuldstændig minimal gevinstchance. Det forekommer mig, at dette er en lidet pyntelig gevækst på en statslånstransaktion.

Da mit parti ikke er særlig villig til at stille nye lån til regeringens disposition, er det med adskillig betænkelighed, vi støtter det foreliggende lovforslag, men vi har i

[Poul Claussen.]

den aktuelle situation affundet os med lånets fornyelse ud fra ønskeligheden af at forebygge en pengeudpumpning på ca. 100 mill. kr., penge, som vi bedømmer til for størstedelens vedkommende at ville komme ud i forbruget. Jeg må dog straks efter denne tiltrædelse understrege, at mit parti stadig må fastholde ønsket om en forhandling om, hvorvidt den anden rate af tvangslånet af 1957 bør opkræves, sådan som det er lovens forudsætning. Jeg går ud fra, at der vil blive mulighed for at drøfte dette problem med den højtærede finansminister under den udvalgsbehandling, som jeg tror vil blive foreslået.

A. C. Normann: Det er rigtigt, som det er blevet fremhævet af det ærede medlem hr. Damsgaard, at det er meget billige vilkår, den højtærede finansminister her låner penge på. Det er jo i det hele taget en ganske besynderlig ting, en ret sjælden ting i forbindelse med en låneordning, at man næsten med misundelse kan tale om, at finansministeren kan låne penge på så billige vilkår, og samtidig være nødt til at konstatere, at de mennesker, der låner finansministeren pengene, synes at være meget lykkelige over at få lov til at låne ministeren penge på de vilkår.

Det er også rigtigt, at præmieobligationslånet synes at være overordentlig populært. Det fremgår jo alene af kursen. Når begge parter således er tilfredse, må man vel egentlig sige, at alt er såre godt. Jeg vil dog gerne komme med den personlige bemærkning, at jeg ikke synes, det er nogen videre god idé — ikke en idé, man skal udbygge ret stærkt — at optage lån på det grundlag, dette lån bygger på.

På den anden side er stillingen den, at nu, da låneperioden ophører, vil det være ganske uforsvarligt at sende pengene ud i omsætningen, ikke mindst med henblik på, hvad det er for en kreds af långivere, staten her benytter sig af. Derfor synes jeg, det er forsvarligt og i den givne situation det eneste rimelige, at man fortsætter denne låneordning, så meget mere som de økonomiske vilkår, der var bestemmende for, at en næsten enig rigsdag for 10 år siden vedtog loven om et statspræmieobligationslån, stadig er til stede.

Jeg kan give tilsagn om det radikale venstres velvillige medvirken ved lovforslagets videre behandling.

Niels Andersen: Da de tidligere ærede ordførere praktisk talt har sagt alt, hvad der er at sige af godt vedrørende dette lovforslag, skal jeg indskrænke mig til ganske kort at konstatere, at de sparere, som har sat pengene i de gamle præmieobligationslån, nu har lejlighed til at få deres penge tilbage, såfremt de ønsker det, ligesom jeg må konstatere, at det nye præmieobligationslån udskrives på fuldstændig frivillig basis; det er de enkelte borgeres sag, om de ønsker at sætte penge i foretagendet. Der er endvidere grund til at understrege, at en ordning som den foreslåede kræver mindst mulig administration, antagelig fordi de fleste obligationsejere vil beholde de obligationer, de nu engang har.

Jeg skal med disse få bemærkninger på retsforbundets vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Aksel Larsen: Var det ikke den sidste taler, det ærede medlem hr. Niels Andersen, der forleden dag i en anden debat havde genfundet retsforbundets principper og red dem meget stærkt her fra talerstolen i modstand mod et af regeringen fremsat lovforslag? Jeg tror, det var det. Nu hører jeg til min forbavselse, at det ærede medlem hr. Niels Andersen giver dette lovforslag sin varmeste anbefaling med den motivering, at det er en frivillig sag, og at man må lade folk selv om det.

Jeg tillader mig at gøre det ærede medlem opmærksom på, at lovforslaget hedder forslag til lov om optagelse af et statspræmieobligationslån. Det hed lovforslaget også i 1948, da retsforbundets daværende ordfører erklærede, at noget så vederstyggeligt som et statspræmieobligationslån havde retsforbundet aldrig i sit liv oplevet, og det ville retsforbundet ikke være med til, da det fandt det forargeligt at stimulere folks interesse for spil. Jeg synes, disse bemærkninger må gøres, fordi det ærede medlem hr. Niels Andersen som sagt forleden dag tillod sig at falde tilbage på retsforbundets principper og nu pludselig er varm tilhænger af, hvad retsforbundet

[Aksel Larsen.]

før har været indigneret moralsk modstander af.

Nu er jeg ganske vist selv i den situation, at jeg med ruelse må bekende, at jeg ikke kan sige det samme, som jeg sagde i 1948, da vi behandlede det oprindelige forslag til lov om et statspræmieobligationslån. Ved den lejlighed gik jeg ganske vist på mit partis vegne ind for lovforslaget, men udtrykte betænkelighed ved den meget høje rente og de øvrige, meget høje omkostninger, der ville være ved dette statslån. I mellemtiden har renteforholdene forskubbet sig ganske betydeligt, således at den gennemsnitlige renteutgift, staten har på dette lån — hvis jeg ikke husker meget fejl, er den på ca. 3½ pct. — er meget lav i forhold til, hvad man ellers må betale i rente, hvis man vil låne penge. Jeg kan altså ikke gentage mine kritiske bemærkninger fra dengang med hensyn til den høje renteydelse, staten skal svare.

Jeg må erkende, at hvis det lykkes at få dette præmieobligationslån til at løbe videre, enten ved at de nuværende obligationsindehavere beholder deres obligationer, eller ved at disse afsættes til andre, får staten et billigt lån. Men i vort partis stilling til selve lovforslaget er der ingen forandring. Vi er ikke overvældende begejstret for det, men på den anden side vil vi ikke modsætte os det. Det forekommer mig — og her er jeg naturligvis i overensstemmelse med retsforbundets øjeblikkelige stilling — at det må være folks private sag, om de vil købe disse præmieobligationer, og hvis de ikke vil, må de lade være. Regner man det matematisk ud, kan man nok sige, at det er dumt af folk at købe dem, for man har kun en mikroskopisk mulighed for at vinde en større præmie; gennemsnitlig er der kun 3½ pct.s forrentning af pengene, og det er ikke så værst. Det kan være, det er folks spillelidenskab og ønskedrøm om at vinde i lotteriet, der får dem til at købe præmieobligationer. Det kan også være, det er, fordi præmieobligationerne ikke noteres på navn og det derfor er vanskeligt at kontrollere, hvor stor folks formue er, når de har anbragt deres penge i præmieobligationer. Jeg skal ikke udtale mig nærmere om, hvad årsagerne kan være til, at disse præmie-

obligationer har fundet så udmærket aftræk, men vi kan ikke have noget imod, at man forlænger dette præmieobligationslån på de i lovforslaget angivne vilkår, og jeg kan tilsige vor velvillige behandling af lovforslaget.

Finansministeren (Kampmann): Det var jo glædeligt, at der var almindelig tilslutning til forlængelse af præmieobligationslånet. Det vil jeg gerne takke for. Jeg lagde mærke til, at tilslutningen motiveredes lidt forskelligt, og der var betænkeligheder af forskellige grader, og i det omfang man ikke kunne sige noget nedsættende om dette lån, udtalte man sig om en lang række andre ting; men det må jeg tage med, når man i øvrigt konkluderer i, at vi skal forlænge loven. Det takker jeg mange gange for.

Damsgaard: Jeg kan ikke nægte mig selv den fornøjelse at supplere det ærede medlem hr. Aksel Larsens bemærkning om retsforbundets stilling. Det fremstilles nu således, at det var en privatsag, om man ville købe disse obligationer i 1948, men på baggrund af den varme tilslutning, det ærede medlem hr. Niels Andersen gav forslaget, har jeg gjort mig den ulejlighed at se i Folketingstidendes referat fra 1947—48. Da så det lidt anderledes ud, selv om forholdene i øvrigt var de samme. Nu er det jo næsten en dagligdags ting, at retsforbundet giver anledning til undren her i salen ved den totalt ændrede stilling, det indtager til de foreliggende problemer.

Det daværende medlem af tinget hr. Funck Jensen sagde på retsforbundets vegne ved lovforslagets første behandling — jeg synes næsten, vi er nødt til at dokumentere, når der er lejlighed til det, hvilken besynderlig ændring der er sket i retsforbundets stilling; det står i folketingets forhandlinger 1947-48, sp. 3233. —

„Fra retsforbundets side anser vi det foreliggende lovforslag om udstedelse af statspræmieobligationer for et i alle henseender dårligt forslag“.

Der var ingen reservation! Ved lovforslagets anden behandling den 19. marts 1948 — det står sp. 3361 — sagde han videre:

„at det her drejer sig om en lovgivning,

[Damsgaard.]

der går ud på at lokke jævne folk til at spille, oven i købet til også at blive børspekulanter“.

Ja, så stygt var det dengang, mens det i dag jo er helt glimrende!

Med den dyrekøbte placering, retsforbundet nu har, ser meget jo anderledes ud for partiet, end det gjorde før, og det var det, jeg gerne ville have understreget også ved denne lejlighed. Man kan næsten få lidt ondt af den højtærede finansminister, fordi han har sådanne tvesindede folk i sit følge, og det må sikkert koste ham en hel del ulejlighed; han må ofre en hel del tid, må jeg tro; på at få dem talt ind på den rette vej.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Carl Petersen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til finansudvalget.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om forbud mod særlig kraftigt fyrværkeri [af Viola Nørlov m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 1157, fremsættelsen i tidenden sp. 2287).

Sagen sattes til forhandling.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Dette forslag til folketingsbeslutning, hvorved det høje ting opfordrer mig til at fremsætte lovforslag om forbud mod fyrværkeriartikler, som på grund af deres særlige knald-effekt er egnet til at volde særlig gene, er fremsat og støttet af 4 medlemmer af det høje ting, repræsenterende 4 af folketingets partier, heriblandt de 3 største partier.

Jeg er særdeles villig til at fremsætte et sådant lovforslag, og jeg gør det så meget hellere, som jeg også fra politiet i Stor-

københavn med støtte af Politimesterforeningen har modtaget henvendelse om at søge en lovgivning af denne karakter fremmet.

Jeg vil gerne allerede nu tilføje, at det kan vel være vanskeligt at bedømme, hvor effektivt et sådant forbud mod fremstilling og anvendelse og indførelse af den slags fyrværkeriartikler vil vise sig at være. Der er en vis hjemmeproduktion, og der er visse importmuligheder o. s. v., men for mig er der ingen tvivl om, at det i hvert tilfælde kan hjælpe noget, og det giver i hvert fald politiet visse midler i hænde, som jeg må anse det for rimeligt at politiet har. Der er jo ingen tvivl om, at nytårsskyderiet i de senere år har antaget et omfang, der er yderst generende for mange mennesker, og hvad vi kan gøre for at hindre dette uden derved at træde berettigede interesser for nær, finder jeg det rimeligt at gøre.

Vagn Bro: Jeg er selv medforslagsstiller til dette forslag og kan tilslutte mig de bemærkninger, som det ærede medlem fru Viola Nørlov gjorde ved fremsættelsen. Jeg kan ligeledes ganske slutte mig til den højtærede justitsministers udtalelser, og jeg takker ham, fordi han vil fremsætte et sådant lovforslag.

Vi ønsker ikke på nogen måde at ødelægge den sorgbandede glæde, som en del af befolkningen ofte i hundekulde har af at gå rundt og futte lidt kinesere og sole af. Jeg synes også, det er dejligt sådan en vinternat at se et par sole, og det er ikke det, vi protesterer imod, men mod disse kanonslag og disse bomber. Og jeg vil gerne understrege en ting til: der er ikke alene et hensyn at tage til medborgerne; der er også et hensyn at tage til dem, der ikke kan, om jeg så må sige, komme af sted, nemlig f. eks. hundene. Vi har mange tilfælde, hvor sådanne stakkels kræ, der på en eller anden måde er kommet ud, farer forvildet rundt. Endelig har disse stærke former for fyrværkeri jo også skader til følge: ildebrand o. s. v.

Jeg tror, at de bemærkninger, den højtærede minister her har gjort, vil kunne få betydning. Jeg er helt indforstået med, at vi ikke kan afskaffe fyrværkeri helt — der er også noget, der hedder selvlavede